T.C.
İSTANBUL
BÖLGE ADLİYE MAHKEMESİ
14. HUKUK DAİRESİ

DOSYA NO : 2026/[redacted]
KARAR NO : 2026/[redacted]

T Ü R K M İ L L E T İ A D I N A
İ S T İ N A F K A R A R I

BAŞKAN :[redacted]
ÜYE :
ÜYE :
KATİP :

İNCELENEN KARARIN
MAHKEMESİ : İSTANBUL 14. ASLİYE TİCARET MAHKEMESİ
TARİHİ : 24/06/2026
NUMARASI : 2024/[redacted] Esas, 2026/[redacted] Karar

ASIL DAVADA DAVACI : İSTANBUL OTOMOBİLCİLER ESNAF ODASI [redacted]

VEKİLLERİ :
:
:

DAVALI : MARTI İLERİ TEKNOLOJİ ANONİM ŞİRKETİ [redacted]

VEKİLLERİ :

FERİ MÜDAHİLLER : 1- İSTANBUL TAKSİ SAHİPLERİ SOSYAL YARDIMLAŞMA VE DAYANIŞMA DERNEĞİ
VEKİLİ :
2-İZMİR SÖFÖRLER VE OTOMOBİLCİLER ESNAF ODASI
VEKİLİ :
3-BİRLEŞİK TAKSİ ŞOFÖRLERİ DERNEĞİ
VEKİLİ :
4-SINIRLI SORUMLU 34 NOLU İSTANBUL HAVALİMANI TURİZM TAKSİCİLER MOTORLU TAŞIYICILAR KOOPERATİFİ
VEKİLİ :
5-SINIRLI SORUMLU SABİHA GÖKÇEN HAVAALANI TAŞIMA VE İŞLETME KOOPERATİFİ
VEKİLİ :
6-TÜRKİYE ŞOFÖRLER VE OTOMOBİLCİLER

UYAP Bilişim Sistemindeki bu dokümana http://vatandas.uyap.gov.tr adresinden [redacted] ile erişebilirsin

FEDERASYONU

VEKİLİ : [redacted]

7- KAYSERİ OTOMOBİLCİLER KAMYONCULAR OTOBÜSCÜLER KAMYONETÇİLER VE ŞÖFORLER ODASI BAŞKANLIĞI

VEKİLİ : [redacted]

8- GAZİANTEP ŞOFÖRLER VE OTOMOBİLCİLER ODASI

VEKİLİ : [redacted]

9-BURSA ŞOFÖRLER VE OTOMOBİLCİLER ESNAF ODASI

VEKİLİ : [redacted]

Birleşen Antalya 1. Asliye Ticaret Mahkemesinin 2023/[redacted] Esas Sayılı Dosyası

DAVACI : ANTALYA ŞÖFÖRLER VE OTOMOBİLCİLER ODASI [redacted]

VEKİLLERİ : [redacted]

DAVALI : MARTI İLERİ TEKNOLOJİ ANONİM ŞİRKETİ [redacted]

VEKİLLERİ : [redacted]

DAVANIN KONUSU : Haksız Rekabetin Tespiti ve Önlenmesi

Taraflar arasındaki asıl ve birleşen davaların ilk derece mahkemesince yapılan yargılaması sonunda ilamda yazılı nedenlerle asıl ve birleşen davaların kısmen kabulüne ve davacıların ihtiyati tedbir talebinin reddine dair verilen hükme karşı, asıl davada davacı İstanbul Otomobilciler Esnaf Odası vekili, birleşen davada davacı Antalya Şoförler ve Otomobilciler Odası vekili ve her iki davada davalı Martı İleri Teknoloji AŞ vekili tarafından istinaf yoluna başvurulması üzerine Dairemize gönderilmiş olan dava dosyası, davacıların başvuru sırasında öncelikli inceleme talebinde bulunmaları ve kararda aynı zamanda tedbir talebinin reddine ilişkin hüküm bulunması nedeniyle dosya öncelikle ele alıp incelendi, gereği konuşulup düşünüldü.

TARAFLARIN İDDİA VE SAVUNMALARININ ÖZETİ

Asıl davada davacı İstanbul Otomobilciler Esnaf Odası vekili, dava dilekçesinde özetle; davalı şirketin Martı TAG ve Martı Motosiklet uygulaması ile yasa dışı taşımacılık yaparak, taksici esnafı ile haksız rekabete giriştiğini, uygulamanın taksici olmayan kişilerce ticari amaçla kullanıldığını ve uygulama üzerinden sürücü ile yolcu eşleşmesi yapılarak ücret karşılığında taşıma yapıldığını, uygulamada ayrıca izin ve ruhsatı bulunmayan elektrikli motosikletlerin de kullanıldığını, araçların izin ve ruhsatının bulunmadığının 22.04.2022 tarihli İBB'nin cevabi yazısından anlaşıldığını, İBB tarafından kullanılmasına izin verilmeyen

UYAP Bilişim Sistemindeki bu dokümana http://vatandas.uyap.gov.tr adresinden [redacted] ile erişebilirsin

tanımlanan haksız rekabet türünün somut olayda gerçekleştiği yönünde kanaat belirtilmiş ise de davacıların ve davalının yaptığı faaliyetler bir birinden tamamen farklı olup, bu haksız rekabet türünün somu olayda gerçekleştiğinden söz edilemez. Yine Türk hukuk sisteminde paylaşmalı yolculuk sistemini düzenleyen bir kanun veya ikincil mevzuat bulunmadığından (bu husus uzman raporlarında ve bilirkişi raporlarında defaatle vurgulanmıştır) bulunmadığından, davalı tarafından yapılan bu faaliyetin izne veya ruhsata bağlanması da söz konusu değildir. Bir faaliyet türünün yasaklanması, izne veya ruhsata bağlanması, öncelikle kanun koyucunun sonrasında da idari makamların yetkisi dahilindedir. Böyle bir hüküm bulunmadığına göre davalının yaptığı faaliyetin ve kurduğu platformun serbest ve özgür ticaret hayatının ve Anayasada yer alan girişim özgürlüğünün bir sonucu olduğunun kabulü gerekir. O halde, davalı tarafından yapılan işin TTK'nın 55.maddesimde tanımlanan özel ve örnek nitelikte sayılan faaliyetlerden birinin kapsamına girmesi söz konusu olmadığı gibi, aynı Kanun'un 54/2.maddesinde tanımlanan genel haksız rekabet tanımına göre de haksız rekabet oluşturmayacağı kanaatine varılmış, ilk derece mahkemesinin aksi yöndeki tespit ve gerekçeleri hukuka uygun bulunmamış ve bu yöne ilişkin davalı vekilinin istinaf başvurusunun kabulü gerekmiştir.

Davalı bir ticaret şirketi olup, ticaret şirketinin her türlü iş ve işlemleri ticaridir (TTK m.19). Bu itibarla davalı şirketin yapmış olduğu her türlü işlemi gibi, bu aracılık işi de ticari bir faaliyettir. Dava tarihi itibariyle bu faaliyet karşılığı komisyon veya ücret alınmamış olması faaliyetin ticari bir faaliyet olduğu gerçeğini değiştirmez. Ancak yapılan faaliyetin ticari bir faaliyet olması da her halükarda bu faaliyetin bir taksicilik faaliyeti veya taşıma faaliyeti olduğu ve faaliyetin yasaklanması gerektiği sonucunu doğurmaz. Davalının yolculuk başına araç paylaşan ile rota paylaşan arasındaki referans ücreti belirlemesi, davalıyı taşımacı yapmamaktadır. Zira belirlenen referans ücreti hiç bir şekilde davalının sistemi üzerinden davalı tarafça tahsil edilmediği gibi, davalı bunlardan herhangi bir gelir de elde etmemektedir. Yolculuk başlangıcında mesafe ve yakıta göre belirlenen paylaşım ücreti öneri niteliğinde olup, araç paylaşan ile rota paylaşan arasında artırılıp eksiltilmesi mümkündür. Bu durum da yukarıda açıklandığı üzere, davacının taşımacı veya taksici olmadığını ortaya koymaktadır.

Yukarıda belirtildiği üzere davalının faaliyeti bir taksicilik veya taşıma faaliyeti değildir. Davalı, araç paylaşan ile rota paylaşan arasında platform üzerinde bir aracılık yaparak tarafları bir araya getirerek, taşıma sözleşmesinin araç paylaşanla rota paylaşan arasında kurulması imkân ve ihtimalini sağlayan ve bu aracılık faaliyetini icra ettiği platform bakımından da 5651 sayılı Kanun kapsamında yer sağlayıcı konumundadır. Bilirkişi raporlarında belirlendiği üzere davalının kurduğu teknoloji aracılı yolcu eşleştirme platformlarına ilişkin pozitif bir düzenleme bulunmamaktadır. Bu durumda açıkça taksicilik veya taşımacılık olmayan davalı faaliyetlerinin kanunen veya ikincil bir mevzuatla yasaklandığı söylenemez. Bu konuda mevzuat eksikliği bulunması da eylemin başlı başına haksız rekabet oluşturduğunun kabulü için yeterli olmamalıdır. Zira yasa koyucu tarafından yasaklanmayan veya ilgili idarenin yasalardan aldığı yetki ile ikincil düzenlemelerle yasaklamadığı yahut ruhsat veya izne bağlamadığı ticari bir faaliyetin mahkeme tarafından yasaklanması mümkün değildir.

Bu noktada TMK'nın 1.maddesi bakımından bir değerlendirme yapmak gerekirse; anılan maddeye göre, kanun, sözüyle ve özüyle değindiği bütün konularda uygulanır. Kanunda uygulanabilir bir hüküm yoksa, hâkim, örf ve âdet hukukuna göre, bu da yoksa kendisi kanun koyucu olsaydı nasıl bir kural koyacak idiyse ona göre karar verir. Hâkim, karar verirken bilimsel görüşlerden ve yargı kararlarından yararlanır düzenlemesi bulunmaktadır. Anılan maddeye göre kanun koyucu tarafından veya kanuna göre çıkarılacak ikincil mevzuatla yasaklanmayan, kendisi de bizatihi yasak bir faaliyet olmayan yolculuk paylaşımı sisteminin bir mahkemece yasaklanması hukuk devleti ilkesine aykırıdır. Diğer bir deyişle, bilimsel ve teknolojik gelişmelere ve kent ulaşımının aldığı karmaşık yapının yarattığı ihtiyaçlara göre, kent ulaşımını düzenleyen yeni mevzuata ihtiyaç bulunmakta olup, bu mevzuatın oluşturulması yasa

UYAP Bilişim Sistemindeki bu dokümana http://vatandas.uyap.gov.tr adresinden [redacted] ile erişebilirsin

koyucuya ait bir görev olup, bir ticari faaliyet türünün mahkeme kararı ile ve genel olarak yasaklanması sonucunu doğuracak şekilde karar verilmesi hukuken mümkün değildir.

Nitekim yukarıda irdelenen yolculuk paylaşım sisteminin İstanbul trafiği üzerindeki etkisinin incelenmesine ilişkin uzman görüşünde de, davalının faaliyetinin, davacıların faaliyeti ile rekabet etmediği ve davacıların faaliyetini tamamladığı belirtilmiştir. Hükme esas alınan 25.09.2025 tarihli bilirkişi kök raporuunun 42 vd. sayfalarda yer alan sektörel incelemelerde, ulaştırma sektöründe ortaya çıkan değişim ve eğilimler, kentleşmedeki hızlı artış nedeniyle ciddi trafik problemleri oluşturduğu ve gençlerin yoğun olarak kullandığı internet alt yapısı karşısında ulaşıma ilişkin talep ve eğilimlerin değiştiği, belirtilen bu değişimin yasal şekilde karşılanmaması gerekliliği vurgulanmıştır.

Bilirkişi kurulunun somut olarak bir zarar tespiti veya davalının taşıma yaptığına ilişkin bir tespite dayanarak sonuca varmadığı görülmektedir. Hükme esas alınan 25.09.2025 tarihli rapor ve 12.05.202 tarihli ek raporda, davalının yapmış olduğu organizasyonun büyüklüğü, çok sayıda araç ve rota paylaşanın bir araya getirilerek aracılık edildiği, davalının tacir olduğu da dikkate alınarak, 4925 sayılı Kanunu'nun 2. maddesinde özel otomobiller ile ve bunların römorklarıyla yapılan taşımaların Kanun kapsamı dışında tutulduğuna ilişkin istisnayı aştığı görüşüne vurgu yapılarak ve bu görüş esas alınarak sonuca gidildiği anlaşılmaktadır. Oysa anılan kanun açıkça özel amaçlı taşımaların ticari taşımaların kapsamı dışında bulunduğunu açıkça vurgulamıştır. Davalının aracılık ettiği taşımalar da -kullanıcı sözleşmesinde açıkça vurgulandığı üzere- ticari nitelikte olmayan özel taşımalardır.

Bilirkişi raporlarında kısmen kabul edilen ve sunulan uzman görüşlerinde belirtilen Martı TAG uygulamasının bir taksi taşıma hizmeti niteliğinde olmadığı, uygulamanın sadece araç ve rota paylaşan kişileri bir araya getirdiği, yolculuğun devamında güvenlik amacıyla yolculuğun ve memnuniyet takibinin yapılmakta olmasının, faaliyetin türüne bir etkisinin bulunmadığı sonucuna varılmıştır. Kanunen yasaklanmayan bir faaliyetin mahkemelerce yasaklanmasının mümkün olmadığı yukarıda belirtilmiştir. Zira hukukun temel amaçlarından biri düzgün bir rekabete dayanan ticareti düzenlemek, korumak, ekonomik faaliyetlerin güvenli, adil ve öngörülebilir bir ortamda sağlanmasıdır. Davalının yapmış olduğu faaliyet konusunda herhangi bir pozitif düzenleme bulunmaması ve davalının sadece ticari nitelikte olmayan taşımalara aracılık yapması nedeniyle, fiilen taşımacılık yapan ve kamu hizmeti niteliğinde yukarıda belirtilen 86 sayılı Bakanlar Kurulu kararıyla tekel niteliğinde hizmet yürüten taksici esnafı ile haksız rekabette bulunması mümkün görülmemiştir.

Bu kabul şekline göre tarafların faaliyet alanlarının farklı olması nedeniyle davalı tarafından yapılan reklamların da TTK'nın 55/1.a-2 maddesi gereğince aldatıcı reklam niteliğinde olmadığı sonucuna varılmıştır. İlk derece mahkemesinin bu sonuca varmasındaki temel etken, davalının elektronik ulaşım yönetim lisansına sahip olmamasıdır. Oysa böyle bir lisansın, ruhsatın veya iznin mümkün kılan bir mevzuat bulunmamaktadır. Diğer yandan davacı herhangi bir taşıma faaliyeti yapmadığından, hatır taşımasına ilişkin 2918 sayılı Kanun'un 87. maddesinin değerlendirilmesine gerek bulunmamaktadır.

Dava dilekçelerinde davalının faaliyetinin Uber ve Scooty uygulamalarına benzer olduğu ve bu uygulamalar hakkında mahkemelerce verilen kararlar bulunduğu ileri sürülmüş ve mahkemece de bu gerekçeye yer verilerek hüküm kurulduğu anlaşılmıştır. Her dava açıldığı tarihteki şartlara ve kendi somut özelliklerine göre değerlendirilmelidir. Öncelikle davacıların iddiasının aksine, davalının uygulaması ile Uber ve Scooty uygulamaları arasında, internet ortamında iletişim sağlanması dışında esaslı bir benzerlik bulunmamaktadır. Zira Uber sisteminde, sürücülerin Ulaştırma Bakanlığından alınan yetki belgesi ile ticari yolcu taşıdığı, Uber'in bundan komisyon aldığı, taşıma ücretin Uber tarafından belirlenerek tahsilatın da Uber tarafından yapıldığı, sürücü yolcu arasında Uber'in tam hâkimiyetinin bulunduğu hususları bilirkişi raporlarınca ve uzman görüşlerinde açıklanmıştır. Buna karşın, davalı tarafından yapılan uygulamada ise sadece sürücü ve yolcunun internet ortamında bir araya getirilerek

UYAP Bilişim Sistemindeki bu dokümana http://vatandas.uyap.gov.tr adresinden [redacted] ile erişebilirsin

taşıma sözleşme ilişkisi kurulmasına aracılık edildiği, belirlenen ücretin referans ücret niteliğinde olduğu, davalının defterlerinde bu ticari faaliyet bakımından herhangi bir gelir bulunmadığı, yani yolculuk ücreti adı altında bir tahsilat almadığı, ücret üzerinden bir komisyon almadığı, yolculuk başladıktan sonra güvenlik ve sunulan hizmetin memnuniyeti açısından yolculuğun takip edilmesi hususunun bu hizmeti taşıma hizmeti şekline getirmeyeceği, dava tarihinden sonra özellikle 2023 yılı sonucunda mali müşavir bilirkişilerce tespit edilen süper üye paketi isimli menünün bu faaliyetin bir taksicilik faaliyeti haline getirmediği, bu şekilde davalının bir kısım rota paylaşanlara daha iyi imkânlarda yolculuk yapma imkânı sağladığı anlaşılmaktadır. Araç paylaşanlardan sabit hizmet ücreti alınması, her bir taşıma sözleşmesi için ücret yahut komisyon alındığı anlamına gelmez.

Yukarıda yapılan açıklamalar ışığında Dairemizce yapılan değerlendirmede davalının eyleminin haksız rekabet teşkil etmediği kanaatine varılmış ve bu nedenle asıl ve birleşen davalarda davalı vekilinin istinaf başvurusunun kabulü ile hükmün kaldırılması ve yeniden hüküm verilmesi gerekmiştir.

Asıl ve birleşen davalarda davacıların istinaf sebepleri, davanın kabulüne karar verilen kısım bakımından hükmün infaz edilemeyeceğine, infazı kabil karar verilmesi gerektiğine ve ayrıca ihtiyati tedbir taleplerinin reddine yöneliktir. İlk derece mahkemesince asıl ve birleşen davalarda reddine karar verilen "Martı Scooter" ve "Martı Motosiklet" hizmetine ilişkin talep bakımından davacıların ileri sürdüğü bir istinaf sebebi bulunmamaktadır. Yukarıda açıklanan nedenlerle asıl ve birleşen davalarda davalı şirket vekilinin istinaf başvurusu haklı bulunup ilk derece mahkemesinin istinafa konu kararının kaldırılmasına ve her iki davanın reddine karar verilmesi gerektiği kanaatine varıldığından, asıl ve birleşe davalarda davacılar vekillerinin istinaf başvurularının reddi gerekmiştir.

Açıklana bu gerekçelerle, HMK'nın 353/1.b.2 hükmü uyarınca dosya üzerinden yapılan istinaf incelemesi sonucunda, asıl ve birleşen davalarda davacılar vekillerinin istinaf başvurularının esastan reddine; asıl ve birleşen davalarda davalı şirket vekilinin istinaf başvurusunun HMK'nın 353/1.b.2 hükmü uyarınca kabulü ile ilk derece mahkemesinin asıl ve birleşen davalara ilişkin verdiği hükmün kaldırılmasına, davaların esası hakkında Dairemizce yeniden karar verilmesine ve neticede asıl ve birleşen davaların reddine, davacıların ihtiyati tedbir taleplerinin de reddine dair aşağıdaki hüküm verilmiştir.

HÜKÜM : Yukarıda açıklanan gerekçelerle;

Asıl ve birleşen davalarda davacılar vekillerinin istinaf başvurularının esastan reddine; HMK'nın 353/1.b.2 maddesi uyarınca asıl ve birleşen davalarda davalı vekilinin istinaf başvurusunun kabulü ile ilk derece mahkemesinin istinafa konu kararının kaldırılmasına, davaların esası hakkında Dairemizce yeniden karar verilmesine, bu doğrultuda;

A-ASIL DAVA YÖNÜNDEN:

1-Davanın reddine,

2-Alınması gereken 732,00 TL harçtan, dava açılırken peşin olarak yatırılan 179,90 TL harcın mahsubu ile bakiye 552,10 TL harcın davacıdan alınarak Hazineye gelir kaydına,

3-Davalı kendisini vekille temsil ettirdiğinden, iş bu karar tarihinde yürürlükte bulunan AAÜT hükümlerine göre belirlenen 45.000,00 TL vekalet ücretinin davacıdan alınarak davalıya verilmesine,

4-Davacı tarafından sarf edilen yargılama giderlerinin kendi üzerinde bırakılmasına,

5-Davalı tarafından yapılan ayrıntısı UYAP ortamında kayıtlı 2.071,50 TL yargılama giderinin davacıdan alınarak davalıya verilmesine,

6-Artan gider ve delil avanslarının HMK'nın 333. maddesi gereğince, arar kesinleştiğinde, ilk derece mahkemesince yatıran tarafa iadesine,

UYAP Bilişim Sistemindeki bu dokümana http://vatandas.uyap.gov.tr adresinden [redacted] ile erişebilirsin

B-BİRLEŞEN ANTALYA 1. ASLİYE TİCARET MAHKEMESİNİN 2023/820 ESAS SAYILI DAVASI YÖNÜNDEN:

1-Davanın reddine,

2-Alınması gereken 732,00 TL harçtan, dava açılırken peşin alınan 269,85 TL harcın mahsubu ile bakiye 462,15 TL harcın davacıdan alınarak Hazineye gelir kaydına,

3-Davalı kendisini vekille temsil ettirdiğinden, iş bu karar tarihinde yürürlükte bulunan AAÜT hükümlerine göre belirlenen 45.000,00 TL vekalet ücretinin davacıdan alınarak davalıya verilmesine,

4-Davacı tarafından sarf edilen yargılama giderlerinin üzerinde bırakılmasına,

5-Artan gider ve delil avansının HMK'nın 333.maddesi gereğince karar kesinleştiğinde, ilk derece mahkemesince yatıran tarafa iadesine,

C-İSTİNAF AŞAMASINDAKİ YARGILAMA GİDERLERİ YÖNÜNDEN:

1-Asıl ve birleşen davalar yönünden davacılar tarafından yatırılan istinaf başvuru harçlarının Hazineye gelir kaydına; davacılar tarafından yatırılmış olan istinaf peşin karar harçlarının ise karar kesinleştikten sonra ve talep hâlinde, ilk derece mahkemesince davacılara iadesine,

2-Davalı tarafından yatırılan istinaf başvuru harcının Hazineye gelir kaydına, davalı tarafından yatırılmış olan istinaf peşin karar harcının ise karar kesinleştikten sonra talep hâlinde, ilk derece mahkemesince davalıya iadesine,

3-Birleşen dava için alınması gerekli 2.002,00 TL başvuru harcının davalıdan tahsiline, Hazineye gelir kaydına,

4-Davalı tarafından harcanan ve harç dâhil 2.354,00 TL kanun yolu giderinin asıl ve birleşen davalarda davacılardan eşit miktarlarda alınarak davalıya verilmesine,

5-Asıl ve birleşen davalarda davacılar tarafından yapılan kanun yolu giderlerinin kendilerinin üzerlerinde bırakılmasına,

6-Gerekçeli kararın Dairemiz Yazı İşleri Müdürlüğünce taraf vekillerine tebliğine,

7-Karar kesinleştikten sonra dosyanın, kararı veren ilk derece mahkemesine gönderilmesine dair;

Gerekçeli kararın taraf vekillerine tebliğ tarihlerinden itibaren iki haftalık süreler içinde temyiz yolu açık olmak üzere, 22.20.2026 tarihinde, oy birliğiyle karar verildi.

KANUN YOLU : HMK'nın 361. maddesi uyarınca, iş bu gerekçeli kararın taraf vekillerine tebliğ tarihlerinden itibaren iki haftalık süre içinde temyiz yolu açıktır.

GEREKÇELİ KARARIN YAZILDIĞI TARİHİ : 23/10/2026

[redacted]

Bu belge 5070 sayılı Yasa hükümlerine göre elektronik olarak imzalanmıştır.